

Arrest

nr. 205 731 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en soennitische Tadjiek. U bent geboren in het dorp Naghrah in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Op jonge leeftijd verhuisde u naar het nabijgelegen dorp Sharbakh Safa aan de overkant van de rivier, eveneens in het district Surkhrod gesitueerd. U bent reeds 12 jaar gehuwd met X, zij is eveneens van Tadjiekse etniciteit. Samen hebben jullie drie dochters en een zontje, allen tussen 9 en 2 jaar oud. Allevier uw kinderen zijn van bij de geboorte doofstom. Voor uw vertrek woonde u samen met uw moeder, uw vrouw en uw kinderen in uw

huis in Sharbakh Safa. Sinds uw vertrek verblijven uw echtgenote en kinderen afwisselend bij uw schoonvader en uw oom langs moederskant, die ook beiden in het dorp Sharbakh Safa wonen.

U ging tot uw 12 jaar naar school. U baatte uw eigen textielzaak uit in de wijk Muj Mubarak, een marktplaats gelegen tussen de dorpen Sharbakh Safa en Naghrak in. Om de paar maanden reisde u naar Peshawar in Pakistan om textielvoorraad te bestellen bij uw vaste Pakistaanse leveranciers. U baatte uw eigen textielzaak uit tot aan het ontstaan van uw problemen, dus gedurende ongeveer zes jaar.

In de maand mizan van het jaar 1394 (september/oktober 2015) kreeg u op een dag 's middags bezoek in uw winkel van een zekere X. Hij was een vroegere dorpsgenoot van u die in het verleden imam was van een kleine moskee vlakbij uw huis. X vroeg u om bomvesten in Pakistan op te halen en te verstopten tussen uw textielvoorraad, zodat u deze vesten tussen uw koopwaar van Pakistan naar Afghanistan kon smokkelen. U weigerde en vroeg X om de winkel te verlaten. X gaf u bedenktijd en beloofde terug te zullen keren naar uw winkel. U sprak met niemand over dit voorval. Na vijf à zes dagen kwam X terug naar uw winkel om te vragen of u nog nagedacht had over zijn aanbod. Wederom weigerde u zijn aanbod en vroeg u om elk jullie eigen weg te gaan om problemen te vermijden. Diezelfde dag ging u na het bezoek van X nog naar uw oom langs moederskant, X genaamd, om over het voorval te vertellen. De volgende dag ging u samen met uw oom naar de dorpsoudsten om het incident te melden. De dorpsoudsten lieten weten dat zij niets voor jullie konden doen en dat jullie naar het districtshoofd moesten gaan om klacht in te dienen. Daarop gingen u en uw oom diezelfde dag naar het districtscentrum en dienden jullie klacht in bij het districtshoofd, die beloofde de personen op te sporen die u benaderd hadden. Twee dagen later kwam X opnieuw naar de winkel. Wederom weigerde u zijn aanbod, maar X zei dat hij nog terug zou komen om er verder over te praten. Twee à drie dagen later was u 's avonds op bezoek bij uw vriend X in Muj Mubarak toen u telefoon kreeg van uw vrouw. Ze vertelde dat enkele talibanstrijders naar u thuis gekomen waren en naar u geïnformeerd hadden. Twee van hen waren binnengekomen en hadden het huis doorzocht. Uw moeder had hen geantwoord dat u bij een vriend was en ze had geweigerd het adres van X te geven, waarna de talibanstrijders het huis weer verlieten. U belde uw oom X om te vragen wat u moest doen, deze adviseerde u om niet naar huis te gaan en bij X te blijven logeren, wat u ook deed. De volgende ochtend kwamen enkele talibanstrijders opnieuw naar u thuis. Deze keer overhandigden ze een brief aan uw moeder, uw oom ging de brief ophalen. Er stond in dat één van hun strijders door uw toedoen gearresteerd was en dat u daarvoor gestraft zou worden door de Taliban. U besloot onder te duiken bij uw oom X en bezocht af en toe uw schoonvader, waar uw vrouw en kinderen gingen logeren. Zes dagen na het ontvangen van de brief, dus op 22 aqrab 1394 (13 november 2015), verliet u het dorp.

U reisde van Jalalabad met de auto naar Kabul vanwaar u het vliegtuig naar Iran nam. Vervolgens reisde u verder via Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland, om op 3 december 2015 in België toe te komen. Op 30 december 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: 5 foto's van uzelf en uw textielzaak; uw originele taskara, afgeleverd op 9 jawza 1388 volgens de Afghaanse kalender (30 mei 2009) voor het dorp Naghrak van het district Surkhrod; 10 originele bestelbonnen van uw textiel aankopen; uw originele dreigbrief, afgeleverd op 25 muharram 1437 volgens de Islamitische kalender (8 november 2015); en de originele aangifte van de dreigbrief, afgeleverd op 3 aqrab 1394 (27 oktober 2015) voor het dorp Naghrak van het district Surkhrod.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de Taliban die u bedreigde na de arrestatie van X. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legde u ongerijmde verklaringen af over een element dat de kern van uw asielrelaas raakt, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig aantast. Er werd immers een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over het aantal bezoeken dat X aan uw winkel bracht. U zette tijdens uw spontane relaas gedetailleerd en in chronologische volgorde uiteen hoe X twee bezoeken bracht aan uw winkel en u dus twee maal confronteerde met de vraag of u voor hem explosieven uit

Pakistan wou smokkelen, wat u twee keer weigerde. Na het tweede bezoek van X diende u klacht in bij het districtshoofd, en vier à vijf dagen hierna viel de Taliban uw huis binnen toen u bij uw vriend X was (gehoorverslag CGVS p.25-26). Toen u nadien gevraagd werd hoeveel keer X naar de winkel was gekomen, antwoordde u "twee à drie keer". (CGVS p.28). Gezien de impact die deze plotse bezoeken hadden op uw leven, en gezien het relatief beperkt aantal bezoeken van X, is het niet aannemelijk dat u slechts antwoordde met een schatting van het aantal bezoeken. Toen u vervolgens gevraagd werd of X dan twee keer of toch drie keer naar de winkel kwam, antwoordde u dat hij twee keer langsgekomen was en dan nog een derde keer, en dat u na de derde keer de dreigbrief ontving (CGVS p.28). Ter verduidelijking werd u nogmaals de vraag gesteld wáár men die derde keer precies langsgekomen was (bij u thuis of in de winkel), waarop u antwoordde u dat X drie keer naar de winkel was gekomen en dat u ook drie keer aanwezig was in de winkel (CGVS p.28). Dit druist dan weer in tegen de versie van de feiten zoals u ze initieel bij uw spontane asielaanvraag had uiteengezet. Geconfronteerd met dit verschil stelde u dat u voordien ook gezegd had dat X u twee à drie keer had bezocht, en dat hij ook de derde keer was gekomen (CGVS p.29). U had evenwel bij uw spontane aanvraag geen schatting van het aantal bezoeken vermeld, en u had helemaal geen derde bezoek van X aan uw winkel beschreven. Dit kan dan ook niet beschouwd worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde ongerijmdheid. Temeer aangezien u reeds klacht had ingediend bij de dorpsoudsten en bij het districtshoofd; aangezien het districtshoofd u beloofd had om X te vervolgen; en aangezien u zich ten zeerste bewust was van het risico voor uw persoonlijke veiligheid dat een overheidsklacht tegen de Taliban met zich meebrengt (CGVS p.29), moet dit derde bezoek aan uw winkel een zekere impact op u hebben gehad. Het feit dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegde, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat de gedragingen die u omschreven hebt naar aanleiding van de inval door de Taliban bij u thuis ernstige vragen oproept. U zei dat uw vrouw u opbelde om te melden dat twee Talibanstrijders uw huis waren binnengevallen en doorzocht hadden omdat zij naar u op zoek waren. De volgende dag brachten ze een brief waarin stond dat u bestraft zou worden voor de verdwijning van X (CGVS p.26). Daarop besloot u onder te duiken bij uw oom X en af en toe bij uw schoonvader op bezoek te gaan, omdat uw vrouw en kinderen bij hem logeerden (CGVS p.31). U verklaarde eveneens dat uw oom en uw schoonvader in het dorp X woonden, en dat het huis van uw schoonvader zich op 15 minuten van uw huis bevond (CGVS p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat de Taliban het op u gemunt had en bereid was zekere inspanningen te leveren om hun wraak te stillen. Op basis van deze feiten achtte u het dan ook nodig om een risicovolle reisweg van Afghanistan naar België te af te leggen opdat u internationale bescherming zou kunnen verkrijgen tegen de Taliban (CGVS p.33). Dit staat in schril contrast met uw initiële beslissing om gedurende zes dagen simpelweg bij uw eigen oom en schoonvader in uw eigen dorp onder te duiken, waar u –de orale en tribale samenlevingscultuur in Afghanistan in achtgenomen- zeer eenvoudig op te sporen was. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u evenzeer uw contacten kon aanspreken in een grote stad zoals Jalalabad, waar u niet zo eenvoudig op te sporen zou zijn (CGVS p.11-13; zie infra). U beschreef hoe X uw winkel op een tiental dagen tijd drie keer bezocht, en dat de Taliban op twee dagen tijd twee keer naar uw huis was gekomen (CGVS p.29). De snelle opeenvolging van gebeurtenissen toont aan dat in uw dorp op zes dagen tijd essentiële zaken kunnen gebeuren. De beslissing om gedurende zes volledige dagen eenvoudigweg bij uw eigen familie in uw eigen dorp te verblijven, strookt dan ook allerm minst met de vrees voor uw leven die u op de feiten baseert. Geconfronteerd met deze opmerking stelde u dat u dat u niet zomaar over en weer ging door het dorp en dat u zich stiekem verplaatste (CGVS p.31). Echter, u zei eveneens dat u af en toe uw schoonvader bezocht omdat ook uw vrouw en vier kinderen bij hem logeerden (CGVS p.31). Uit de twee huisbezoeken door de Taliban valt af te leiden dat uw vrouw en kinderen geen totale onbekenden meer waren voor de Taliban, wat maakt dat u zo mogelijk nog eenvoudiger op te sporen was. De door u beschreven gedragingen in de dagen direct na de bedreigingen stroken dan ook niet met de ernst van uw aangehaalde vrees, wat maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast wordt.

Ten derde blijkt uit uw verklaringen een ernstig gebrek aan interesse in de opvolging van de situatie, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnt. Gevraagd of X inmiddels terug in het dorp aanwezig is, stelde u dat u het niet weet en dat u geen informatie over hem hebt (CGVS p.31). Geconfronteerd met de vraag of u het aan uw familie gevraagd hebt, zei u dat uw vrouw en kinderen niets over X weten omdat zij geen contact hebben met andere dorpsgenoten. Toen u vervolgens geconfronteerd werd met de opmerking dat u toch ook nog contact had met uw schoonvader en uw oom, antwoordde u dat zij u niets verteld hadden en dat ze u wel op de hoogte hadden gehouden indien er iets was (CGVS p.31-32; zie CGVS p.13). Het feit dat u absoluut geen idee hebt of X inmiddels weer op vrije voeten zou zijn en hiervoor ook geen interesse aan de dag legt, doet de wenkbrauwen fronsen.

Ook uw oom was immers samen met u persoonlijk mee klacht gaan indienen tegen X (CGVS p.26), wat aantoonde dat de zaak uw oom ter harte ging. Uit uw verklaringen blijkt ook dat X als voormalig dorpsgenoot en imam een gekend figuur was in het dorp (CGVS p.27) en dat zijn verdwijning na uw vertrek wel degelijk opgemerkt was door uw dorpsgenoten (CGVS p.31). Het is uiterst merkwaardig dat u geen informatie hebt over de huidige positie van de persoon door wie uw problemen begonnen, ondanks de gekendheid van X en ondanks de betrokkenheid van uw oom bij de zaak. Het feit dat u zich niet geïnformeerd hebt over het verdere lot van X en dat u geen idee hebt of deze persoon inmiddels is veroordeeld, getuigt van een dermate gebrek aan interesse in uw eigen zaak dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Ten vierde kunnen ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de gedragingen van de Taliban die u omschreven hebt. U zei dat X drie keer uw winkel opzocht om u van zijn voorstel te overtuigen, en dat hij beloofd had dat hij in de nabije toekomst nog eens zou langskomen om verder te praten (CGVS p.28). Het is uiterst merkwaardig dat een in het dorp gekende imam u tot drie keer toe persoonlijk kwam opzoeken om u te blijven overtuigen, ook al kende u intussen het geheim van zijn affiliatie met de Taliban en ook al had u reeds uitdrukkelijk elke vorm van samenwerking geweigerd. Het feit dat X u ondanks uw weigeringen bleef opzoeken hield een onaannemelijk groot risico in dat hij opgepakt kon worden in het dorp -wat uiteindelijk ook gebeurde. Bovendien had u met uw weigeringen reeds herhaaldelijk aangegeven absoluut geen betrouwbare partner voor hun zaak te zijn. Dat de Taliban na de arrestatie van X twee keer bij u thuis langskwam en een dreigbrief afgaf, in plaats van onmiddellijk tot vergeldende actie over te gaan, is evenmin logisch: ze leverden op die manier immers schriftelijk bewijs af ten nadele van de arrestant. Hoewel de brief niet uitdrukkelijk de naam van X bevat, bevestigden zij in hun schrijven wel dat de persoon die door uw toedoen gearresteerd werd, een lid van de Taliban was. Samengenomen met bovenvermelde opmerkingen, moet aldus worden vastgesteld dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: 5 foto's van uzelf en uw textielzaak; 10 originele bestelbonnen van uw textiel aankopen; uw originele taskara, afgeleverd op 9 jawza 1388 volgens de Afghaanse kalender (30 mei 2009) voor het dorp Naghrak van het district Surkhrod. Deze documenten staven uw identiteit, uw herkomst uit Naghrak en uw beroep als textielhandelaar, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielaanvraag.

Daarnaast legde u ook uw originele dreigbrief neer, afgeleverd op 25 muharram 1437 volgens de Islamitische kalender (8 november 2015); en de originele aangifte van de dreigbrief, afgeleverd op 3 aqrab 1394 (27 oktober 2015) voor het dorp Naghrak van het district Surkhrod. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten), blijkt evenwel dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Dergelijke documenten zijn dan ook op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische situatie van uw kinderen dient het volgende opgemerkt te worden. U benadrukte tijdens uw gehoor dat uw kinderen zich in Afghanistan in een zeer moeilijke positie zonder toekomst bevinden en dat zij alle vier doofstom zijn (CGVS p.34-35). U stelde zelf niet gezocht te hebben naar mogelijke begeleiding voor uw kinderen omdat u daar geen tijd voor had wegens uw werk in de winkel (CGVS p.3). U verklaarde dat u in Afghanistan nooit problemen hebt ondervonden naar aanleiding van het feit dat uw kinderen niet kunnen spreken of horen (CGVS p.25). Bovendien wordt uw gezin reeds twee jaar lang in Afghanistan opgevangen door uw schoonvader en oom X (CGVS p.6 en p.31). Op basis van uw verklaringen blijkt aldus dat in verband met de medische situatie van uw kinderen in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het CGVS is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het

conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een professioneel netwerk beschikt binnen en buiten Jalalabad. U zei bijvoorbeeld dat u uw oom langs vaderskant, Ali Jan genaamd, het vaakst bezoekt. Deze oom heeft een textielwinkel in Jalalabad (CGVS p.8) en bracht u in contact met een zekere X die eveneens een textielzaak in Jalalabad uitbaatte. U werkte gedurende een periode van zes jaar als medewerker in de winkel van X in Jalalabad en leerde zo de kneepjes van het vak kennen. X bracht u op zijn beurt in contact met vier à vijf leveranciers in Pakistan, met wie u een goede professionele verstandhouding uitbouwde (CGVS p.10-12). Naast uw leveranciers had u ook stabiele contacten met enkele verzekeringsmaatschappijen ("X") die instonden voor het transport van uw goederen. Deze maatschappijen waren zowel in Pakistan als in Jalalabad gevestigd (CGVS p.11-12). Indien uw goederen niet tijdig geleverd werden, kon u het betrokken bedrijf in Jalalabad aanspreken (CGVS p.12). U zei dat u na uw werk bij X gedurende zes jaar uw eigen textielzaak in een gehuurd pand in uw dorp uitbaatte en dat de zaken goed liepen. Gevraagd of u in uw levensonderhoud kon voorzien, antwoordde u dat u niet kon sparen maar dat u dagelijks voor het eten kon zorgen (CGVS p.9). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat u over een redelijke mate van economische stabiliteit en financiële onafhankelijkheid beschikte die u opgebouwd hebt op basis uw ervaring en connecties in de textielhandel.

Naast uw professionele netwerk beschikt u ook over een familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. U zei immers dat uw vrouw en kinderen in Afghanistan worden opgevangen door uw schoonvader en door uw oom langs moederszijde, X genaamd. Zij zorgen voor de accommodatie van uw gezin sinds het ontstaan van uw problemen in de herfst van 2015, dus intussen gedurende een periode van ongeveer twee jaar (CGVS p.6 en p.31). U zei dat u de dag voor uw gehoor bij het CGVS nog contact had met uw vrouw, en een maand voor uw gehoor had u voor het laatst telefonisch contact met uw oom X die het volgens u goed stelde (CGVS p.13-14). Uw oom X werkt in een bakstenenfabriek in X, en uw schoonvader werkt als taxichauffeur tussen Jalalabad en X (CGVS p.7). Het was ook uw oom X die uw reisweg van Afghanistan naar België financierde door 8500 dollar te betalen. U zei dat hij bereid was dit bedrag voor u te voorzien omwille van jullie goede onderlinge verstandhouding, en mogelijk uit liefde omdat geen van uw kinderen kan spreken (CGVS p.24). Hieruit blijkt dan ook dat uw oom X en uw schoonvader samen een belangrijk relationeel en financieel draagvlak vormen voor u en uw gezin. Uw familiaal netwerk is evenwel uitgebreider dan enkel deze twee personen: u zei dat u ook een tante langs vaderskant hebt die in het dorp Naghrak woont en die u in Afghanistan één keer per maand of per twee maanden kort opzoekt. Haar echtgenoot baat een voedingswinkel in Muj Mubarak uit en samen hebben ze twee zonen, waarvan één reeds meerderjarig is (CGVS p.7-8). Daarnaast hebt u ook twee zussen die in Jalalabad wonen, ze zijn beiden gehuwd en hebben elk drie kinderen. U zei dat hun echtgenoten grotere voedingszaken in Jalalabad uitbaten en dat hun zaken goed gaan. Hoewel u zei dat u niet echt goede contacten had met hun echtgenoten, bezocht u uw zussen vijf à zes keer per jaar om te informeren hoe ze het stelden (CGVS p.12-13). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u Jalalabad niet alleen voor familiale betrekkingen opzoekt, maar dat u in de stad ook terecht kon voor praktische zaken. Zo vertelde u dat u als kind naar het Sehat Ama ziekenhuis in Jalalabad verzorgd werd, en dat u daar aldus toegang had tot medische faciliteiten (CGVS p.15). U zei ook dat u uw paspoort in Jalalabad ging aanvragen, wat aantoont dat u in staat was om in Jalalabad officiële documentatie te verkrijgen (CGVS p.16). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar dat u hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u vreest vermoord te worden (CGVS p.33). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U voegde eraan toe dat u zich niet bij uw zussen in Jalalabad kan vestigen omdat zij elk bij hun schoonfamilie inwonen en u zich niet met uw hele gezin bij deze aangetrouwde familie kan voegen. Uw advocaat haalde ook aan dat de huurprijzen van winkelpanden in Jalalabad zeer hoog zijn en dat de medische problemen van uw kinderen het u moeilijker maken om op anderen terug te vallen (CGVS p.34). Uit bovenstaande analyse blijkt echter dat uw gezin momenteel reeds bijna twee jaar onderhouden wordt door uw familiale netwerk, en dat u er bovendien blijk van hebt gegeven economisch zelfredzaam te zijn in Afghanistan. Een hervestiging in Afghanistan houdt dus niet noodzakelijkerwijze in dat u met uw gezin bij uw zussen zou moeten inwonen. De door u aangehaalde bezwaren zijn dan ook niet van die aard dat zij een hervestiging in uw land van herkomst onmogelijk zouden maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 tot en met 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de Taliban die u bedreigde na de arrestatie van X. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legde u ongerijmde verklaringen af over een element dat de kern van uw asielrelaas raakt, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig aantast. Er werd immers een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over het aantal bezoeken dat X aan uw winkel bracht. U zette tijdens uw spontane relaas gedetailleerd en in chronologische volgorde uiteen hoe X twee bezoeken bracht aan uw winkel en u dus twee maal confronteerde met de vraag of u voor hem explosieven uit

Pakistan wou smokkelen, wat u twee keer weigerde. Na het tweede bezoek van X diende u klacht in bij het districtshoofd, en vier à vijf dagen hierna viel de Taliban uw huis binnen toen u bij uw vriend X was (gehoorverslag CGVS p.25-26). Toen u nadien gevraagd werd hoeveel keer X naar de winkel was gekomen, antwoordde u "twee à drie keer". (CGVS p.28). Gezien de impact die deze plotse bezoeken hadden op uw leven, en gezien het relatief beperkt aantal bezoeken van X, is het niet aannemelijk dat u slechts antwoordde met een schatting van het aantal bezoeken. Toen u vervolgens gevraagd werd of X dan twee keer of toch drie keer naar de winkel kwam, antwoordde u dat hij twee keer langsgekomen was en dan nog een derde keer, en dat u na de derde keer de dreigbrief ontving (CGVS p.28). Ter verduidelijking werd u nogmaals de vraag gesteld wáár men die derde keer precies langsgekomen was (bij u thuis of in de winkel), waarop u antwoordde u dat X drie keer naar de winkel was gekomen en dat u ook drie keer aanwezig was in de winkel (CGVS p.28). Dit druist dan weer in tegen de versie van de feiten zoals u ze initieel bij uw spontane asielrelaas had uiteengezet. Geconfronteerd met dit verschil stelde u dat u voordien ook gezegd had dat X u twee à drie keer had bezocht, en dat hij ook de derde keer was gekomen (CGVS p.29). U had evenwel bij uw spontane relaas geen schatting van het aantal bezoeken vermeld, en u had helemaal geen derde bezoek van X aan uw winkel beschreven. Dit kan dan ook niet beschouwd worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde ongerijmdheid. Temeer aangezien u reeds klacht had ingediend bij de dorpsoudsten en bij het districtshoofd; aangezien het districtshoofd u beloofd had om X te vervolgen; en aangezien u zich ten zeerste bewust was van het risico voor uw persoonlijke veiligheid dat een overheidsklacht tegen de Taliban met zich meebrengt (CGVS p.29), moet dit derde bezoek aan uw winkel een zekere impact op u hebben gehad. Het feit dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegde, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat de gedragingen die u omschreven hebt naar aanleiding van de inval door de Taliban bij u thuis ernstige vragen oproept. U zei dat uw vrouw u opbelde om te melden dat twee Talibanstrijders uw huis waren binnengevallen en doorzocht hadden omdat zij naar u op zoek waren. De volgende dag brachten ze een brief waarin stond dat u bestraft zou worden voor de verdwijning van X (CGVS p.26). Daarop besloot u onder te duiken bij uw oom X en af en toe bij uw schoonvader op bezoek te gaan, omdat uw vrouw en kinderen bij hem logeerden (CGVS p.31). U verklaarde eveneens dat uw oom en uw schoonvader in het dorp Sharbakh Safa woonden, en dat het huis van uw schoonvader zich op 15 minuten van uw huis bevond (CGVS p.6-7). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat de Taliban het op u gemunt had en bereid was zekere inspanningen te leveren om hun wraak te stillen. Op basis van deze feiten achtte u het dan ook nodig om een risicovolle reisweg van Afghanistan naar België te af te leggen opdat u internationale bescherming zou kunnen verkrijgen tegen de Taliban (CGVS p.33). Dit staat in schril contrast met uw initiële beslissing om gedurende zes dagen simpelweg bij uw eigen oom en schoonvader in uw eigen dorp onder te duiken, waar u –de orale en tribale samenlevingscultuur in Afghanistan in achtgenomen- zeer eenvoudig op te sporen was. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u evenzeer uw contacten kon aanspreken in een grote stad zoals Jalalabad, waar u niet zo eenvoudig op te sporen zou zijn (CGVS p.11-13; zie infra). U beschreef hoe X uw winkel op een tiental dagen tijd drie keer bezocht, en dat de Taliban op twee dagen tijd twee keer naar uw huis was gekomen (CGVS p.29). De snelle opeenvolging van gebeurtenissen toont aan dat in uw dorp op zes dagen tijd essentiële zaken kunnen gebeuren. De beslissing om gedurende zes volledige dagen eenvoudigweg bij uw eigen familie in uw eigen dorp te verblijven, strookt dan ook allerminst met de vrees voor uw leven die u op de feiten baseert. Geconfronteerd met deze opmerking stelde u dat u dat u niet zomaar over en weer ging door het dorp en dat u zich stiekem verplaatste (CGVS p.31). Echter, u zei eveneens dat u af en toe uw schoonvader bezocht omdat ook uw vrouw en vier kinderen bij hem logeerden (CGVS p.31). Uit de twee huisbezoeken door de Taliban valt af te leiden dat uw vrouw en kinderen geen totale onbekenden meer waren voor de Taliban, wat maakt dat u zo mogelijk nog eenvoudiger op te sporen was. De door u beschreven gedragingen in de dagen direct na de bedreigingen stroken dan ook niet met de ernst van uw aangehaalde vrees, wat maakt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast wordt.

Ten derde blijkt uit uw verklaringen een ernstig gebrek aan interesse in de opvolging van de situatie, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Gevraagd of X inmiddels terug in het dorp aanwezig is, stelde u dat u het niet weet en dat u geen informatie over hem hebt (CGVS p.31). Geconfronteerd met de vraag of u het aan uw familie gevraagd hebt, zei u dat uw vrouw en kinderen niets over X weten omdat zij geen contact hebben met andere dorpsgenoten. Toen u vervolgens geconfronteerd werd met de opmerking dat u toch ook nog contact had met uw schoonvader en uw oom, antwoordde u dat zij u niets verteld hadden en dat ze u wel op de hoogte hadden gehouden indien er iets was (CGVS p.31-32; zie CGVS p.13). Het feit dat u absoluut geen idee hebt of X inmiddels weer op vrije voeten zou zijn en hiervoor ook geen interesse aan de dag legt, doet de wenkbrauwen fronsen.

Ook uw oom was immers samen met u persoonlijk mee klacht gaan indienen tegen X (CGVS p.26), wat aantoonde dat de zaak uw oom ter harte ging. Uit uw verklaringen blijkt ook dat X als voormalig dorpsgenoot en imam een gekend figuur was in het dorp (CGVS p.27) en dat zijn verdwijning na uw vertrek wel degelijk opgemerkt was door uw dorpsgenoten (CGVS p.31). Het is uiterst merkwaardig dat u geen informatie hebt over de huidige positie van de persoon door wie uw problemen begonnen, ondanks de gekendheid van X en ondanks de betrokkenheid van uw oom bij de zaak. Het feit dat u zich niet geïnformeerd hebt over het verdere lot van X en dat u geen idee hebt of deze persoon inmiddels is veroordeeld, getuigt van een dermate gebrek aan interesse in uw eigen zaak dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Ten vierde kunnen ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de gedragingen van de Taliban die u omschreven hebt. U zei dat X drie keer uw winkel opzocht om u van zijn voorstel te overtuigen, en dat hij beloofd had dat hij in de nabije toekomst nog eens zou langskomen om verder te praten (CGVS p.28). Het is uiterst merkwaardig dat een in het dorp gekende imam u tot drie keer toe persoonlijk kwam opzoeken om u te blijven overtuigen, ook al kende u intussen het geheim van zijn affiliatie met de Taliban en ook al had u reeds uitdrukkelijk elke vorm van samenwerking geweigerd. Het feit dat X u ondanks uw weigeringen bleef opzoeken hield een onaannemelijk groot risico in dat hij opgepakt kon worden in het dorp -wat uiteindelijk ook gebeurde. Bovendien had u met uw weigeringen reeds herhaaldelijk aangegeven absoluut geen betrouwbare partner voor hun zaak te zijn. Dat de Taliban na de arrestatie van X twee keer bij u thuis langskwam en een dreigbrief afgaf, in plaats van onmiddellijk tot vergeldende actie over te gaan, is evenmin logisch: ze leverden op die manier immers schriftelijk bewijs af ten nadele van de arrestant. Hoewel de brief niet uitdrukkelijk de naam van X bevat, bevestigden zij in hun schrijven wel dat de persoon die door uw toedoen gearresteerd werd, een lid van de Taliban was. Samengenomen met bovenvermelde opmerkingen, moet aldus worden vastgesteld dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: 5 foto's van uzelf en uw textielzaak; 10 originele bestelbonnen van uw textielaankopen; uw originele taskara, afgeleverd op 9 jawza 1388 volgens de Afghaanse kalender (30 mei 2009) voor het dorp Naghrak van het district Surkhrod. Deze documenten staven uw identiteit, uw herkomst uit Naghrak en uw beroep als textielhandelaar, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielaanvraag.

Daarnaast legde u ook uw originele dreigbrief neer, afgeleverd op 25 muharram 1437 volgens de Islamitische kalender (8 november 2015); en de originele aangifte van de dreigbrief, afgeleverd op 3 aqrab 1394 (27 oktober 2015) voor het dorp Naghrak van het district Surkhrod. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten), blijkt evenwel dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Dergelijke documenten zijn dan ook op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische situatie van uw kinderen dient het volgende opgemerkt te worden. U benadrukte tijdens uw gehoor dat uw kinderen zich in Afghanistan in een zeer moeilijke positie zonder toekomst bevinden en dat zij alle vier doofstom zijn (CGVS p.34-35). U stelde zelf niet gezocht te hebben naar mogelijke begeleiding voor uw kinderen omdat u daar geen tijd voor had wegens uw werk in de winkel (CGVS p.3). U verklaarde dat u in Afghanistan nooit problemen hebt ondervonden naar aanleiding van het feit dat uw kinderen niet kunnen spreken of horen (CGVS p.25). Bovendien wordt uw gezin reeds twee jaar lang in Afghanistan opgevangen door uw schoonvader en oom Abdul Rahim (CGVS p.6 en p.31). Op basis van uw verklaringen blijkt aldus dat in verband met de medische situatie van uw kinderen in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.”

Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en vraagt in hoofdorde deze te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering tot vluchtelingenstatus te weerleggen of te ontcrachten, maar dat hij zich louter beperkt tot een uiteenzetting over de redelijkheid van het vestigingsalternatief voor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het rechtsplegingsdossier en worden niet concreet betwist door verzoeker. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Verwerende partij bracht per aanvullende nota de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 28 februari 2018 en het EASO rapport "*Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 bij. Verzoekende partij formuleerde ter terechtzitting de opmerking dat uit het voormelde EASO rapport blijkt dat de Taliban de helft van het district Surkhrod in handen heeft.

In de voormelde recente COI Focus wordt zowel de veiligheidssituatie in Jalalabad stad, Jalalabad district alsmede de districten Behsud en Surkhrod besproken. Uit de voorgelegde informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In deze drie districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of IS. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen, mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden van Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high-profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwonden worden. De impact van het geweld is echter niet van die aard dat het de inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod verplicht hun woonplaats te verlaten. Deze drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in voormelde districten met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en er burgerslachtoffers vallen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Uit de voormelde informatie blijkt tevens dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de

taliban en het Afghaanse leger bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan, vanwaar verzoeker niet afkomstig is.

Uit de voormelde informatie blijkt dan ook dat er actueel voor burgers in het district Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Waar verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat uit het voormelde EASO rapport blijkt dat de helft van het district Surkhrod onder de controle is van de taliban, stelt de Raad vast dat dit gegeven gesteund is op een artikel van 26 maart 2017. In het voormelde recentere COI rapport wordt de situatie beschreven zoals deze zich voordoet in het tweede deel van 2017. Hieruit blijkt dat het district Surkhrod volgens de laatste berichtgeving niet onder de controle van de taliban staat noch dat het gecontesteerd gebied zou zijn.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in deze drie districten als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. De informatie die verzoeker bijbrengt en de grieven waarmee hij de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad betwist is derhalve niet relevant.

2.5. Waar verzoeker erop wijst dat zijn vier kinderen doofstom zijn, moet erop worden gewezen dat terecht werd vastgesteld dat verzoeker verklaarde zelf niet gezocht te hebben naar mogelijke begeleiding voor zijn kinderen omdat hij daar geen tijd voor had wegens zijn werk in de winkel, dat hij in Afghanistan nooit problemen heeft ondervonden naar aanleiding van het feit dat zijn kinderen niet kunnen spreken of horen en zijn gezin reeds twee jaar lang in Afghanistan opgevangen werd door zijn schoonvader en oom. Op basis van deze verklaringen blijkt aldus dat in verband met de medische situatie van verzoekers kinderen in verzoekers hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan toont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF